

Sygn. akt: **X K 1068/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku X Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Adrianna Kłosowska

Protokolant: Mateusz Patelczyk

pod nieobecność Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. w G.

po rozpoznaniu w dniu 22 lutego 2018r. i 10 kwietnia 2018r. na rozprawie

sprawy **L. B.**, syna A. i G. z domu B., ur. (...) w N., PESEL (...)

oskarżonego o to, że :

w dniu 8 sierpnia 2017 roku w G. na ulicy (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości co zostało potwierdzone dwukrotnym badaniem urządzeniem AlcoQuant z wynikiem I próba 0,37 mg/l, II próba: 0,38 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu oraz dwukrotnym badaniem urządzeniem Alkometr A 2.0 z wynikiem I próba 0,28 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu i II próba 0,26 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu prowadził pojazd mechaniczny, tj. samochód m-ki S. o nr rej. (...) w ruchu lądowym,

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

orzeka:

I. ustalając, iż oskarżony **L. B.** dopuścił się popełnienia czynu opisanego aktem oskarżenia, to jest występku z art. 178a § 1 kk i uznając, iż wina oskarżonego jak i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, na podstawie art. 66 § 1 i § 2 kk w zw. z art. 67 § 1 kk warunkowo umarza postępowanie karne na okres próby wynoszący 1 (jeden) rok;

II. na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku;

III. na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego w punkcie II (drugim) wyroku środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego stosowania tego środka poprzez zatrzymanie dokumentu prawa jazdy od dnia 8 sierpnia 2017 roku do dnia wyrokowania;

IV. na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w wysokości 3.000 (trzech tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

V. na podstawie art. 7 ustawy z 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) oraz art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k. i art. 629 k.p.k. wymierza oskarżonemu 100 zł (sto złotych) tytułem opłaty i zasądza od niego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 100 zł (sto złotych).

Sygn. akt X K 1068/17

UZASADNIENIE

W związku ze złożeniem wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku w trybie art. 422 § 2 k.p.k. ze wskazaniem, że wniosek dotyczy orzeczenia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynu, Sąd stosownie do treści art. 424 § 3 k.p.k. ograniczył zakres uzasadnienia w sprawie.

Wyrokiem z dnia 18 kwietnia 2018r. Sąd ustalając, iż oskarżony **Ł. B.** dopuścił się popełnienia czynu opisanego aktem oskarżenia, to jest występku z art. 178a § 1 kk i uznając, iż wina oskarżonego jak i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, na podstawie art. 66 § 1 i § 2 kk w zw. z art. 67 § 1 kk warunkowo umarza postępowanie karne na okres próby wynoszący 1 (jeden) rok. Jednocześnie wobec oskarżonego zostały zastosowane środki karne, w punkcie drugim wyroku w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku, na poczet którego został zaliczony okres rzeczywistego stosowania tego środka poprzez zatrzymanie dokumentu prawa jazdy od dnia 8 sierpnia 2017r. do dnia 18 kwietnia 2018r., a w punkcie czwartym wyroku w postaci świadczenia pieniężnego w wysokości 3.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz pomocy Postpenitencjarnej. Ponadto Ł. B. obciążony został kosztami sądowymi w sprawie.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił ustalić, że w dniu 8 sierpnia 2017 roku w G. na ulicy (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości co zostało potwierdzone dwukrotnym badaniem urządzeniem AlcoQuant z wynikiem I próba 0,37 mg/l, II próba: 0,38 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu oraz dwukrotnym badaniem urządzeniem Alkometr A 2.0 z wynikiem I próba 0,28 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu i II próba 0,26 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu prowadził pojazd mechaniczny, tj. samochód m-ki S. o nr rej. (...) w ruchu lądowym.

Przepis art. 178a § 1 k.k. do odpowiedzialności karnej pociąga tego, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Definicji stanu nietrzeźwości dostarcza natomiast art. 115 § 16 k.k. zgodnie z którym zachodzi on wówczas, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 ‰ albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, iż oskarżony wyczerpał swoim działaniem znamiona czynu zabronionego stypizowanego w art. 178a § 1 k.k. poprzez prowadzenie w ruchu lądowym samochodu osobowego w dniu 8 sierpnia 2017 roku w G. znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,37 mg/l w pierwszym badaniu i 0,38 mg/l w drugim badaniu - alkoholu w wydychanym powietrzu.

Mając na uwadze okoliczności dotyczące popełnienia czynu zarzucanego Ł. B., jak również jego właściwości, warunki osobiste i dotychczasowy sposób życia, Sąd rozważył, czy w niniejszej sprawie uzasadnione jest zastosowanie wobec oskarżonego dobrodziejstwa instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Na wstępie należy stwierdzić, iż warunki formalne warunkowego umorzenia postępowania zostały spełnione. Przepięstwo zarzucone oskarżonemu jest zagrożone karą pozbawienia wolności nie przekraczającą 5 lat. Ponadto, oskarżony nie był dotychczas karany za przestępstwo umyślne.

Zgodnie z treścią przepisu art. 66 § 1 k.k., Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

W ocenie Sądu, zarówno stopień społecznej szkodliwości czynu, którego dopuścił się Ł. B., jak i stopień jego zawinienia, nie są znaczne, a jak zostało to wyżej wskazane – okoliczności jego popełnienia, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, w tym wyjaśnień samego oskarżonego przyznającego się do winy, nie budzą wątpliwości. Ustalając stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu, Sąd, w kontekście

dyrektywy sformułowanej w treści art. 115 § 2 k.k., uwzględnił między innymi sposób i okoliczności popełnienia czynu oraz rodzaj naruszonych reguł ostrożności. Ł. B. spożywał alkohol dzień wcześniej, stan jego nietrzeźwości nieznacznie przekroczył dolną granicę zawartości alkoholu we krwi. Żaden z dowodów zgromadzonych w aktach sprawy nie wskazuje również, aby spowodował znaczne zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu lądowym techniką lub taktyką jazdy w inkryminowanym czasie.

Sąd analizując okoliczności niniejszej sprawy miał również na względzie dotychczasowy sposób życia oskarżonego oraz jego postawę po popełnieniu czynu zabronionego. Ł. B. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia zgodne z ustalonym stanem faktycznym. Jest on nadto osobą o ustabilizowanym trybie życia, aktywną zawodowo i co istotne, nie był uprzednio karany. Powyższe zdaniem Sądu wskazuje na nienaganny tryb dotychczasowego życia Ł. B. i uzasadnia przypuszczenie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania, będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Uznając zatem w świetle powyższego, że wina oskarżonego jak i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, Sąd na podstawie art. 66 § 1 i § 2 k.k., warunkowo umorzył postępowanie karne przeciwko Ł. B.. Na podstawie art. 67 § 1 k.k. Sąd określił przy tym długość okresu próby na jeden rok uznając, iż taki właśnie czas będzie niezbędny i wystarczający do zweryfikowania prognozy co do sposobu postępowania oskarżonego, stanowiącej istotną przesłankę wydania przedmiotowego rozstrzygnięcia.

Sąd orzekł także, w oparciu o treść art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 3 k.k., środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres jednego roku. W ocenie Sądu, dla określenia czasu obowiązywania oraz zakresu tego środka karnego istotnym było zarówno to, iż oskarżony miał do przejechania niezbyt długi odcinek drogi, jak i to, że stężenie alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu nieznacznie przekroczyło wartość wskazaną w art. 115 § 16 k.k. W konsekwencji powyższego należało przyjąć, iż zasadnym będzie przyjęcie minimalnego okresu obowiązywania zakazu, tj. 1 roku. Podkreślenia wymaga bowiem fakt, iż oskarżony w swojej działalności gospodarczej zajmuje się ogrodnictwem, korzysta na co dzień z samochodu celem przewiezienia narzędzi i roślin oraz przemieszczania się do klientów, przy czym przed zatrzymaniem prawa jazdy wykonywał ten zawód. Dlatego też Sąd uznał, że orzeczenie wobec niego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres dłuższy, z uwagi na zawód oskarżonego, znacznie utrudniłoby mu możliwości zarobkowania i utrzymywania rodziny. Jednocześnie jednak Sąd uznał, że nie było podstaw do całkowitego odstąpienia od zastosowania tego środka karnego. Oskarżony ma możliwość zatrudnienia pracownika, który będzie mógł przejąć rolę kierowcy przez czas obowiązywania zakazu, nadto oskarżony nie jest jedynym żywicielem rodziny, jego żona również uzyskuje dochody, które są wysokie, zaś stan zdrowia oskarżonego (alergia na ukąszenia) nie jest tego rodzaju aby uzasadniał całkowite odstąpienie od stosowania tego środka.

Na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych Sąd zaliczył w oparciu o art. 63 § 4 k.k. okres rzeczywistego stosowania tego środka od dnia zatrzymania prawa jazdy, tj. 8 sierpnia 2017r. do dnia wyrokowania, tj. 18 kwietnia 2018r.

Mając na uwadze treść art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 3 k.k. Sąd zastosował także wobec oskarżonego środek karny w postaci zobowiązania oskarżonego do uiszczenia świadczenia pieniężnego w wysokości 3.000 zł (ustalonej w oparciu o możliwości zarobkowe oskarżonego) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Nadto Sąd na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k., art. 616 § 1 i 2 k.p.k. oraz na podstawie art. 1 i art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem opłaty i pozostałe koszty sądowe w kwocie 100 zł. Sąd uznał bowiem, iż nie ma podstaw do zwolnienia oskarżonego od obowiązku poniesienia tych kosztów. Sąd przy rozstrzygnięciu tej kwestii kierował się ogólną zasadą sprawiedliwego postępowania, zgodnie z którą każdy, kto przez swoje zawinione zachowanie spowodował wszczęcie postępowania karnego, zobowiązany jest do poniesienia jego kosztów. Ł. B. jest osobą czynną zawodowo i posiadającą stały miesięczny dochód, co w ocenie Sądu pozwala mu na poniesienie w/w kosztów, które nie są wysokie.